

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: **Ing. P., H.**, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-142/DI-SK-2004 zo dňa 14. júla 2004, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 110/2007 -38 zo dňa 24. októbra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 110/2007 -38 zo dňa 24. októbra 2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRP-P-142/DI-SK-2004 zo dňa 14. júla 2004, ktorým zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I., Oddelenia bezpečnosti cestnej premávky, č.p.: ORP-351/DI-2-2004-V-I z 10. mája 2004 o zadržaní vodičského preukazu a toto rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi sa právo na ich náhradu nepriznáva. V odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu

v rozsahu a z dôvodov, uvedených v žalobe, dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, pričom z predloženého správneho spisu vyplynulo, že správne orgány vykonali dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre posúdenie daného skutku. Konštatoval, že skutočnosť, že žalobca viedol motorové vozidlo v čase, kedy jeho schopnosť na vedenie vozidla bola ovplyvnená požitím alkoholu, je nespochybniteľne preukázaná zápisom o dychovej skúške, ktorý je súčasťou spisového materiálu, a túto skutočnosť nemožno spochybniť ani napriek tomu, že predmetný zápis žalobca odmietol podpísať, keďže skutočnosť, že sa žalobca podrobil dychovej skúške, vyplýva aj z úradného záznamu policajta, objasňujúceho konanie žalobcu. Ako účelové sa javilo krajskému súdu tvrdenie žalobcu, že vodičský preukaz mu bol zadržaný za údajné prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti. Za neopodstatnené považoval krajský súd aj tvrdenie žalobcu, že na úradnom tlačive neboli uvedené žiadne dôvody zadržania vodičského preukazu a že mu bolo na podpis predložené čisté tlačivo, nakoľko obsahom spisového materiálu bolo podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázané, že žalobca sa podrobil dychovej skúške v čase o 00.11 hod. s pozitívnym výsledkom, o čom svedčí zápis o dychovej skúške aj skutočnosti, vyplývajúce z úradného záznamu policajta, vykonávajúceho kontrolu žalobcu. Krajský súd ďalej poukázal na to, že po zadržaní vodičského preukazu bolo žalobcovi vydané potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu a po vykonaní úkonov mu bola ďalšia jazda zakázaná, pričom skutočnosť, že žalobca neuposlúchol príkaz a pokračoval v jazde s vozidlom, čo uvádza aj vo svojom odvolaní, nemôže byť dôkazom o jeho nevine a toho, že nebol pod vplyvom alkoholu tak, ako sa žalobca mylne domnieva. Krajský súd preto uzavrel, že žalovaný nerozhodoval v situácii, že by nemal dostatočne zistený skutkový stav, pretože vykonané dôkazy postačovali na zistenie skutkových okolností predmetnej udalosti. Krajský súd zároveň uviedol, že nezistil, že by prvostupňový správny orgán prekročil lehotu na vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu ustanovenú v § 66 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z., preto považuje námietku žalobcu o antidatovaní za nedôvodnú a ničím nepodloženú. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd neúspechom žalobcu v súdnom konaní v zmysle § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Žalobca spochybnil zákonnosť postupu správneho orgánu, nakoľko mal za to, že v zázname o dopravnom priestupku je čas vykonania dychovej skúšky prepisovaný a zápis údajov o vykonaní skúšky prístrojom Alcotest bol dodatočne doplnený, pričom svedectvo policajtov považoval žalobca za účelové, zakrývajúce nezákonné konanie kolegov. Namietal, že súd ako orgán, posudzujúci zákonnosť postupu, bez akéhokolvek preverenia uveril policajnému orgánu. Žalobca považoval za nesprávne, keď súd na jednej strane

citoval zákonné ustanovenie, podľa ktorého rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu vydá obvodný úrad, a zároveň ponechal v platnosti rozhodnutie, vydané policajným orgánom. Poukázal na nesprávnosť odôvodnenia rozsudku, kde súd uviedol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného z 10. mája 2004 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku, avšak toto rozhodnutie nebolo o vine, ale o zadržení vodičského preukazu. Namietal tiež, že z doterajšieho dokazovania nie je zrejmá nielen priama príčinná súvislosť medzi žalobcom a zápisom z Alcotestu, ale nie je ani preukázané, že žalobca sa dopustil porušenia zákonného ustanovenia § 4 ods. 3 písm. b/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákona NR SR č. 315/1996 Z.z.“), a teda že žalovaný mohol dôvodne predpokladať v zmysle § 66 ods. 4 citovaného zákona, že žalobcovi bude uložený zákaz viesť motorové vozidlo. Žalobca vyslovil názor, že údaj z Alcotestu nevytvára o schopnosti vodiča viesť motorové vozidlo, obzvlášť pri nameraných hraničných hodnotách (0,21 mg/l), a schopnosť vodiča viesť vozidlo a jeho stav „pod vplyvom“ alkoholu je potrebné posudzovať subjektívne a individuálne, inak by bol postup orgánu síce v súlade so zaužívanou praxou, avšak v rozpore so znením zákona. Podľa názoru žalobcu namerané hodnoty alkoholu v krvi nemohli ovplyvniť vedenie motorového vozidla. Zdôraznil, že zákon nevyžaduje nulovú toleranciu, ide len o doterajšiu prax, ktorá je podľa neho nezákonná, uľahčujúca činnosť policajných orgánov na úkor práv občanov.

Po opakovanom realizovaní doručenia napadnutého rozsudku, nariadenom odvolacím súdom po zistení, že rozsudok bol krajským súdom doručovaný žalobcovi na adresu jeho bydliska, napriek tomu, že súdu oznámil inú adresu na doručovanie z dôvodu, že na adrese bydliska sa v tom čase nezdržiaval, a podľa doručenky zásielku prevzala manželka žalobcu, a po zistení, že odvolanie bolo podané žalobcom oneskorene, podal žalobca v zákonnej lehote ďalšie odvolanie, navrhujúc, aby odvolací súd zrušil súdom preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, považujúc toto rozhodnutie na rozdiel od názoru prvostupňového súdu za nezákonné z dôvodov:

1. nesprávneho poučenia, ktoré neobsahovalo údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom,
2. absencie poučenia v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku,
3. porušenia práva na právnu pomoc v zmysle článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 17 ods. 1 správneho poriadku,
4. porušenia práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku,
5. porušenia práva požiadať o lekárske vyšetrenie podľa § 5 ods. 4 a 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 219/1996 Z.z. o ochrane pred

zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb,

6. nezákonnosti dôkazov, vykonaných žalovaným správnym orgánom:

a) správy o výsledku objasňovania priestupku, vykazujúcej sporné momenty: údaj o hodine spáchania skutku je prepisovaný a údaj o type merača a údaj o nameranej hodnote sú preškrtnuté, z čoho je podľa žalobcu zrejmé, že s predmetnou správou bolo manipulované, a preto nezabezpečenie súdnoznaleckého preskúmania správy o výsledku objasňovania priestupku je hrubým porušením princípu obsiahnutého v § 3 ods. 2 správneho poriadku, ako aj princípu spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci obsiahnutého v § 3 ods. 4 správneho poriadku,

b) nepredloženie dokladu o kalibrácii prístroja na vykonávanie dychovej skúšky,

7. nesprávneho použitia zákonného ustanovenia § 66 ods. 1 písm. b/ zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. a § 4 ods. 3 písm. b/ citovaného zákona, nakoľko podľa názoru žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre zadržanie vodičského preukazu.

Napokon žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci nesúladu ustanovenia § 66 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky v zmysle § 18 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 37 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov z dôvodu, že policajný orgán nemôže byť nezávislým, ak účastníkom konania, ktorý predkladá jeho zistenia, je tiež policajný orgán, pričom oba orgány majú spravidla toho istého nadriadeného – riaditeľa okresného dopravného inšpektorátu. Takouto praxou nie je možné podľa žalobcu naplniť ústavné právo, zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdiť. V doplnenom vyjadrení žalovaný vyslovil právny názor, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu nie je rozhodnutím vo veci samej, ale je rozhodnutím predbežnej povahy, ktorého účinnosť končí momentom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia v merite veci. Poukázal na to, že preskúmané rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu stratilo účinnosť dňa 2. septembra 2004, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o priestupku č. ORP-315/DI-2-2004-V-I zo dňa 18. augusta 2004, ktorého kópiu pripojil k svojmu vyjadreniu. Podľa jeho názoru mal krajský súd žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predbežnej povahy zamietnuť podľa § 248 písm. a/ O.s.p.. K odvolacej námietke žalobcu ohľadne absencie poučenia o preskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného súdom žalovaný uviedol, že nepovažoval za nutné do poučenia tento údaj uviesť s ohľadom na to, že toto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom a absencia tohto údaju nie je vadou, spôsobujúcou nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Ostatné odvolacie námietky považoval žalovaný za účelové a s ohľadom na predbežný charakter preskúmaného rozhodnutia aj za právne irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Pred samotným vecným hodnotením jednotlivých odvolacích námietok žalobcu však musel odvolací súd najprv zaujať stanovisko, či vôbec rozhodnutie žalovaného, napadnuté žalobou, je alebo nie je vylúčené zo súdneho prieskumu. Pokiaľ by totiž toto rozhodnutie nebolo preskúmateľné, musel by odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a konanie zastaviť (§ 221 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p., § 250d ods. 3 O.s.p.). K takejto vade by pritom súd prihliadal aj bez toho, že by bola výslovne namietaná v odvolaní, lebo v takom prípade krajský súd rozhodoval pri nedostatku podmienok konania (§ 103 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 248 písm. a/ O.s.p.).

Krajský súd v napadnutom rozsudku rozhodnutie žalovaného vecne preskúmal a prípadným vylúčením tohto rozhodnutia zo súdneho prieskumu sa ani v odôvodnení svojho rozsudku akokoľvek bližšie nezaoberal. Na možnú výluky rozhodnutia žalovaného zo súdneho prieskumu upozornil sám žalovaný, a to až vo svojom vyjadrení k odvolaniu, navyše vo veľmi všeobecnej rovine a nejednoznačnej podobe (v závere svojho vyjadrenia navrhuje zamietnutie potvrdenie rozsudku, a nie jeho zrušenie a zastavenie konania). Odvolací súd však i napriek vyššie uvedenému považuje pred samotným vecným prejednaním daného prípadu za nutné posúdiť, či napadnuté rozhodnutie žalovaného vôbec podlieha súdnemu prieskumu alebo nepodlieha; inak povedané, či rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu podľa § 66 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. spadá pod kompetenčnú výluky ustanovenú v § 248 písm. a/ O.s.p. (rozhodnutie predbežnej povahy).

Podľa § 248 písm. a/ O.s.p. súdy nepreskúmajú **rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy** a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Rozhodnutie predbežnej povahy v zmysle § 248 písm. a/ O.s.p. musí súčasne spĺňať nasledujúce znaky: 1. musí ísť vo rozhodnutie správnych

orgánov vo veciach verejnoprávnych, upravujúcich predbežne či dočasne pomery osôb, zaisťujúce určité veci alebo osoby či dočasne fixujúce určitý stav (materiálny znak), 2. proti tomuto rozhodnutiu alebo proti jeho dôsledkom musí mať každá osoba, ktorej subjektívne práva ním boli dotknuté, možnosť brániť sa v konaní, ktoré musí nutne prebehnúť (t. j. musí byť následne po vydaní rozhodnutia začaté alebo v ňom musí byť pokračované, ak došlo k jeho začatiu pred vydaním rozhodnutia alebo súčasne s ním) pred správnym orgánom, ktorý v danej veci rozhodne s konečnou platnosťou (procesný znak).

V prípade zadržania vodičského preukazu nepovažoval najvyšší súd za naplnený znak procesný.

Podľa § 66 ods. 1 až 4 a 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, platného a účinného do 31. januára 2009, v znení platnom v rozhodnom období, policajt je oprávnený zadržať vodičský preukaz, ak

a) vodič hrubým spôsobom poruší tento zákon alebo všeobecne záväzný právny predpis vydaný na jeho vykonanie a ak tým bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu,

b) spôsobilosť vodiča viesť motorové vozidlo je znížená požitím alkoholického nápoja, užitím inej návykovej látky alebo liekov alebo úrazom, či chorobou tak, že by jeho ďalšou jazdou bola ohrozená bezpečnosť cestnej premávky,

c) vodič odmietne na jeho výzvu podrobiť sa dychovej skúške alebo lekárskemu vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom, inou návykovou látkou alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo,

d) možno dôvodne predpokladať, že obvodný úrad odoberie vodičovi vodičské oprávnenie pre stratu spôsobilosti viesť motorové vozidlá,

e) sa vodič nepodrobil ustanovenej lekárskej prehliadke, psychologickému vyšetreniu alebo nariadenému preskúšaniu z odbornej spôsobilosti alebo ak o tom nepredložil ustanovený doklad,

f) má vodič súdom 21) uložené ochranné liečenie alebo súdom 22) alebo iným príslušným orgánom 23) uložený zákaz viesť motorové vozidlo,

g) uplynula lehota jeho platnosti,

h) možno dôvodne predpokladať, že obvodný úrad rozhodne o jeho neplatnosti.

(2) Policajt vydá o zadržaní vodičského preukazu potvrdenie.

(3) Policajt je povinný zadržaný vodičský preukaz bezodkladne odovzdať príslušnému obvodnému úradu.

(4) Okresný dopravný inšpektorát vydá o vodičskom preukaze zadržanom podľa odseku 1 písm. a) až e) do 15 dní odo dňa zadržania rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu, ak dôvody, pre ktoré bol zadržaný, trvajú alebo

ak možno dôvodne predpokladať, že súd alebo iný príslušný orgán uloží zákaz viesť motorové vozidlo; inak zadržaný vodičský preukaz bezodkladne vráti.

(6) Všetky orgány, ktoré konajú vo veci súvisiacej so zadržaním vodičského preukazu, sú povinné v každom štádiu konania skúmať, či dôvody zadržania vodičského preukazu trvajú. Ak dôvody zadržania pominú, musí sa vodičský preukaz vodičovi bezodkladne vrátiť.

Vychádzajúc zo znenia citovaného ustanovenia § 66 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. najvyšší súd vyvodil, že po rozhodnutí o zadržaní vodičského preukazu nenasleduje žiadne konečné rozhodnutie, v ktorom by bolo preskúmané, či boli splnené zákonné podmienky pre zadržanie podľa § 66 ods. 1 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z.. Dôvody pre zadržanie vodičského preukazu sú autonómnymi skutkovými podstatami, i keď sa obsahovo podobajú niektorým skutkovým podstatám dopravných priestupkov.

Naplnenie procesného znaku predbežnosti podľa najvyššieho súdu nie je možné vyvodzovať z toho, že v priestupkovom konaní sa rozhoduje o obdobnom skutku; v rámci tohto konania sa nemožno brániť proti rozhodnutiu o zadržaní vodičského preukazu alebo proti jeho dôsledkom. Pokiaľ správny orgán dospeje k záveru, že nebol spáchaný priestupok, nie je a nemôže byť rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu zrušené, a to ani vtedy, pokiaľ bolo objektívne nezákonné; vodičský preukaz sa iba vráti. Orgán rozhodujúci o priestupku sa nezaoberá a ani nemôže zaoberať zákonnosťou postupu a rozhodnutia orgánu, ktorý o zadržaní vodičského preukazu rozhodol a dôsledky nezákonnosti takehoto rozhodnutia nemôže nijako zhojiť.

To, či sú splnené podmienky pre zadržanie vodičského preukazu, sa skúma len v rámci tohto konania, a nie v konaní nadväzujúcom. Pritom zadržanie vodičského preukazu zasahuje do práv a povinností jeho držiteľa; ten nesmie po dobu zadržania viesť motorové vozidlo a takýto následok je svojou intenzitou porovnateľný len s trestom zákazu činnosti. Rozhodnutím o zadržaní vodičského preukazu sa tak podľa názoru najvyššieho súdu s konečnou platnosťou rozhoduje o tom, či účastník môže viesť motorové vozidlá do doby rozhodnutia o priestupku, pričom sa proti tomuto rozhodnutiu nemožno brániť v rámci konania, v ktorom je rozhodované s konečnou platnosťou o spáchanom skutku.

Z vecného hľadiska sú hmotnoprávne podmienky rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu a rozhodnutia o priestupku v podstatnej miere odlišné; nie je zhodný ani ich zmysel. Zmyslom zadržania vodičského preukazu je zamedziť osobe viesť motorové vozidlo, pokiaľ nebude o jej skutku rozhodnuté. Zmyslom priestupkového konania je potrestať páchatel'a za spáchaný protiprávny čin a viesť ho k náprave. Nie je rozhodujúce, že dôvodom pre rozhodnutie

o zadržení vodičského preukazu je pravdepodobnosť uloženia sankcie zákazu vedenia motorových vozidiel. Rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu totiž má vlastné zákonné podmienky, vedie sa o ňom samostatné konanie, a vybočenie z ich rámca nie je predmetom prieskumu v žiadnom ďalšom konaní; z časového i vecného hľadiska toto rozhodnutie teda nepredchádza konečnému rozhodnutiu s obdobným hmotnoprávnym obsahom.

Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu podľa § 66 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. nemôže byť predmetom zákonnej kompetenčnej výluky podľa § 248 písm. a) O.s.p., a preto pristúpil k prieskumu napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t. j. druhej hlavy – Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou. Žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškание lehoty nemožno odpustiť.

V zmysle § 250h ods. 1 O.s.p. až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; **rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b.**

Podľa § 250i ods. 1 a 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len "v medziach žaloby") dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamieta.

Z **dispozičnej zásady**, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí. Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné, aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia podľa § 247 ods. 1, že dotknutým rozhodnutím bol na svojich právach ukrátený. Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Nakoľko predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia (nie jeho vecná správnosť) má včasné, správne a úplné formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam. Táto požiadavka na žalobcu je v správnom súdnictve o to významnejšia, že podľa § 250h je súd viazaný rozsahom žaloby od jej podania a žalobca uplynutím dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, nemá možnosť požadovať odpustenie zmeškania tejto lehoty.

Podľa ustanovenia § 247 ods. 1 treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím a postupom správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona.

Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. V správnom súdnictve platí **koncentračná zásada** znamenajúca, že žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, avšak rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby správny súd nemôže prihliadať.

V dvojmesačnej lehote na podanie žaloby sa striktnie uplatňuje koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov. Po uplynutí lehoty už súd nepríhliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby, pretože by išlo o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§ 250h ods. 1). Ďalej tu tiež vyplýva záver, že ani v odvolacom konaní už raz vyčerpaná dvojmesačná lehota opätovne neplynie, a preto žalobca nemôže dodatočne upresniť svoje žalobné dôvody, hoci bol v odôvodnení rozsudku konajúcim súdom upovedomený o ich nedostatkoch.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá). Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v medziach žaloby a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami O.s.p. a so zásadami z nich vyplývajúcimi.

Žalobca podrobil súdnemu prieskumu rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu o zadržaní vodičského preukazu správneho orgánu prvého stupňa, ktorým v zmysle § 66 ods. 4 zákona NR SR č. 315/1996 Z.z., účinnom v čase zadržania vodičského oprávnenia a rozhodovania správneho orgánu, bol okresný dopravný inšpektorát, a toto prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu odôvodnil tým, že žalobcovi bol podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. policajtom zadržaný vodičský preukaz, pretože viedol motorové vozidlo, bol zastavený, kontrolovaný policajnou hliadkou a podrobený dychovej skúške na alkohol pomocou prístroja Alcotest, ktorý po jeho prefúknutí vyhodnotil 0,21 mg etanolu na liter vydýchnutého vzduchu, a tým, že dôvody zadržania trvajú a možno dôvodne predpokladať, že za skutok, zo spáchania ktorého je podozrivý žalobca, bude uložená sankcia zákazu viesť motorové vozidlá.

V predloženom spise správneho orgánu sú obsiahnuté podklady: zápis o dychovej skúške, úradný záznam spísaný policajtom, vykonávajúceho u žalobcu kontrolu, dňa 2. mája 2004, správa o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 2. mája 2004, potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu z 2. mája 2004.

Z obsahu podanej žaloby je zrejmé, že žalobca vymedzil súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu námietkou neobjektívneho zistenia okolností správnym orgánom z dôvodu, že protokol o dopravnom priestupku nebol vyplnený v podstatnej časti – uvedenie priestupku, ktorého sa mal žalobca dopustiť, preto bol v tej časti žalobcom vyškrtnutý a až následne dopísaný, spochybňujúc svedectvá policajtov s poukazom na vlastné skúsenosti manipulácie polície s dokladmi. Ohľadne záznamu o dychovej skúške žalobca namietal, že on nefúkal. V doplnení žaloby, učinenej po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby, navrhol súdnu expertízu protokolu o dopravnom priestupku a namietal porušenie zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu a aj to, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu vydal neoprávnený orgán.

Súd prvého stupňa preskúmal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu v rozsahu vyššie uvedených žalobných dôvodov a rozhodol tak, že sa žaloba zamietá. Odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozsudku.

Pokiaľ krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne uviedol, že preskúmané rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 10. mája 2004 bolo rozhodnutím, uznávajúcim žalobcu zo spáchania priestupku, tento nedostatok považuje odvolací súd s ohľadom na dátum vydania predmetného rozhodnutia a na ďalší obsah odôvodnenia rozsudku za inú zrejmu nesprávnosť, opravu ktorej môže súd kedykoľvek vykonať aj bez návrhu. Uvedená nesprávnosť nie je vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K ďalšej žalobcom namietanej nesprávnosti napadnutého rozsudku, spočívajúcej v tom, že krajský súd na jednej strane citoval príslušné zákonné ustanovenie, podľa ktorého mal rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu vydať obvodný úrad, a na strane druhej považoval za zákonné rozhodnutie o zadržaní vodičského oprávnenia, vydané policajným orgánom, je potrebné uviesť, že krajský súd citoval v odôvodnení rozsudku správne na vec sa vzťahujúce ustanovenie § 66 ods. 4 zákona NR SR č. 315/1996 Z.z., avšak v znení, ktoré ešte nebolo účinné v čase vydania rozhodnutia žalovaného. Ani táto vada odôvodnenia rozsudku nespôsobuje jeho nezákonnosť. O zadržaní vodičského preukazu rozhodol Okresný dopravný inšpektorát Bratislava I., ktorý

bol orgánom oprávneným o zadržaní rozhodnúť v zmysle § 66 ods. 4 zákona NR SR č. 315/1996 Z.z., účinnom v čase zadržania vodičského oprávnenia a rozhodovania.

Je potrebné uviesť, že dôvodom vydania rozhodnutia o policajtom zadržanom vodičskom preukaze bol predpoklad, že súd alebo iný príslušný orgán uloží žalobcovi zákaz viesť motorové vozidlo, ktorý sa neskôr potvrdil ako dôvodný (rozhodnutie o priestupku vydané dňa 18. augusta 2004). Skutočnosťou, majúcou za následok zadržanie vodičského preukazu policajtom podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. bolo jeho zistenie na základe vykonanej dychovej skúšky, že žalobca požil alkoholický nápoj, v dôsledku čoho bola spôsobilosť žalobcu viesť motorové vozidlo znížená. Ani podľa názoru odvolacieho súdu okolnosť, že žalobca zápis o dychovej skúške nepodpísal, nie je bez ďalšieho dostatočným dôvodom na spochybnenie skutkového zistenia z neho vyplývajúceho. Pokiaľ žalobca spochybnil vierohodnosť dokladu - správy o výsledku objasňovania priestupku, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie o priestupku, a to z dôvodu, že čas spáchania skutku bol prepisovaný a tvrdenia žalobcu o jej dodatočnom vyplnení v časti uvedenia priestupku, na základe čoho žiadal žalobca súd o jej znalecké preskúmanie, odvolací súd v tomto ohľade považuje za vhodné pripomenúť, že vznesené námietky voči podkladu rozhodnutia o priestupku nemohli ovplyvniť zákonnosť rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu. Navyše odvolací súd považuje za nepravdepodobné a nelogické, aby vodič podpísal bez akejkoľvek výhrady správu bez uvedenia jej podstatnej časti, ktorou je opis skutku. Ani odvolací súd nezistil v intenciách žaloby rozpor konania a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom.

Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že žalobca až vo svojich odvolaniach proti rozsudku krajského súdu vzniesol postupne voči rozhodnutiu správneho orgánu aj ďalšie námietky, ktoré však v zákonnej dvojmesačnej lehote na podanie a rozšírenie žaloby neuplatnil. Vo svetle vyššie uvedenej podrobnej analýzy zásad - dispozičnej a koncentračnej, ovládajúcich správne súdnictvo, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sa už nemôže zaoberať ani prihliadnuť na tie námietky, ktoré žalobca neuplatnil do konca vyššie uvedenej lehoty. Na skutočnosti, ktoré žalobca uplatnil po tom, ako bol vydaný napadnutý rozsudok, preto odvolací súd v zmysle § 250h ods. 1 O.s.p. neprihliadol. Skutkovým základom pre rozhodnutie odvolacieho súdu sa mohli stať iba skutočnosti a dôkazy, ktoré boli uplatnené včas pred súdom prvého stupňa.

Odvolací súd však aj tieto námietky preskúmal z pohľadu, či zo strany správnych orgánov nedošlo k takým porušeniam procesných predpisov, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e/ O.s.p.), pričom takéto porušenia nezistil, zdôrazňujúc, že rozhodnutie

sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (R 122/2003).

Z úradnej povinnosti preskúmal konanie pred správny orgánom s prihliadnutím na to, či netrpí niektorou z vád uvedených v §250j ods. 3 O.s.p., t. j. či nebolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, či nie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené, či rozhodnutie správneho orgánu vydal orgán, ktorý na to bol podľa zákona oprávnený. Odvolací súd nezistil, že by v tomto smere bolo konanie pred správny orgánom vadné.

Odvolací súd neakceptoval požiadavku žalobcu na podanie návrhu na začatie konania o súlade § 66 ods. 4 zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky na Ústavný súd SR, nakoľko zákon, podľa ktorého správne orgány rozhodovali, už stratil platnosť (bol zrušený zákonom č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňom 1. februára 2009), čo by malo za následok zastavenie konania Ústavným súdom (§ 41a ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. s odkazom na § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal (žalobca nemal v konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 16. júna 2010

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

